

KARATAY
BELEDİYESİ

KARATAY BELEDİYESİ'NİN
KATKILARIYLA

Merhaba
merhabahaber.com

f /akademiksayfalar

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

CİLT: 19 • SAYI: 5
19 ŞUBAT 2020 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Hazırlayanlar: **Dr. Mehmet Ali UZ** – **Serdar CEYLAN**
maluuz@merhabagazetesi.com.tr - srceylan@hotmail.com

102. Vefat Yıldönümünde
II. ABDÜLHAMİD HAN

ÖZEL SAYISI

VEFAT YILDÖNÖMÜNDE II. ABDÖLHAMİD HAN

10 Şubat büyük sultan ve büyük siyasetçi Abdülhamid Han'ın vefat yıldönümüdür. Abdülhamid Han lehinde ve aleyhinde çok şey söylenen devlet adamlarının başında gelir. Her devlet adamının yanlışları ve doğruları olabilir. Dünyada hatasız insan yoktur, ama o her geçen gün daha da iyi anlaşılmaya başlanmıştır. Onun göttüğü İsrail politikası karşısında bugün günümüzde Amerika'nın ortaya attığı İsrail ile ilgili asrın projesi diye ileri sürdüğü Filistin'i ve Kudüs'ü Yahudilere peşkeş çekme safsatası karşısında, onun ne kadar ileri görüşlü bir sultan olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bir zamanlar Abdülhamid Han ve Vahdettin'den bahsetmek büyük suçtu. Sadece bunları değil Osmanlı sultanlarını kötülemek, resimlerini duvarlardan indirmek bir devlet politikası haline getirilmişti. Böyle geçmişe düşmanlık yapıldığını hiçbir millette göremezsiniz. Yanlışlar ve doğrular objektif ölçüler içerisinde ele alınmalı eğer geçmişte yanlış varsa bunlar insaf ve vicdan ölçüleri içerisinde eleştirilmeli ve yanlışlardan ders çıkarılmalıdır.

Maalesef Abdülhamid döneminden beri siyaset düşmanlık üzerine inşa edilmekte ve bazı

çevreler bundan medet umulmaktadır. Günümüzde bile aynı yanlışın yapıldığını görmekteyiz. Bu toplumu germekte ve insanları aşırı uçlarda kuttuplaştırmaktadır. Bunun ülkeye verdiği zararı anlatmak mümkün değildir.

Ceffelkalem insanları ve siyasetçileri kötülemek ne kadar yanlışsa eksik ve yanlışlarını görmemekte o kadar yanlıştır. Yalnız tarihi şahsiyetleri içinde buldukları devrin olayları ve şahsiyetlerine tesir eden şartları göz önünde bulundurmamak son derece doğru olur. Ona isnat edilen kusurların başında cahil, gerici, müstebit, kan dökücü, çekingen ve fazla kuşkucu oluşu gelir. Hakkındaki "Kızıl Sultan" yakıştırmaları, tamamen yabancı düşmanların uydurduğu bir iftiradan ibarettir. Meclisi kapatması da ayrı bir tenkit konusu olmuştur.

Büyük tarihçi Yılmaz Öztuna, dünyanın ona düşmanlığının sebeplerini şöyle dile getirir: Batı, Sultan Abdülhamid'e kırgındır, kırğındır, hınçlıdır. 30 yıl, azgın emperyalizmin yolunu kesmiştir. Kendini üstün zekâlı sanan Avrupalıyı atlatmıştır. Hem de ataları gibi asker gücü ile değil... Diplomatik deha ile...

"Yahudi, İsrail'in kurulması-

nı yarım asır geciktirdiği için diş bilememektedir. Yunan, 1897'de Atina kapılarına indiği için nefret ediyor. Ermeni Doğu Anadolu'da Hamidiye gönüllü süvari alaylarını kurup Ermenistan projesini ebediyen tarihe gömdüğü için... İngiliz onun Hilâfet politikası ile ter döktüğü için... Çinli Döngellerin (Müslüman Çinliler) soykırımına karşı çıktığı için..."(1)

Abdülhamid düşmanlığı gününde de ve sonraki dönemlerde de hep okumayan, tarihi belgeleri incelemeye lüzum görmeyen aydın, daha çok yarı aydın kesimde olmuştur. 15 Temmuz darbe girişiminin de cahil diye aşağılanan grupla gerçek aydınlar kurşunlara göğüslerini vatana siper ederken bir grup yarı aydın ve varlıklı kesim tanklara alkış tutmamış mıdır? Bunları da unutmamak. 1950'den beri ne kadar millet ve devlet aleyhine iş tutan varsa tencereyi hep bunlar pislemiş, tencereyi temizlemek hep cahil diye horla-

nan insanlara düşmüştür. Aydınlarımız hep, çeşitli sebeplerle ona ve Türk'e düşman olan dış güçlerin, menfi propagandaların tesiri altında kalmışlardır.

Abdülhamid, hayatı boyunca Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulmasına hep karşı çıkmış ve İsrail'in kurulmasını yarım asır geciktirmiştir. Ondan sonraki dönemlerde bir takım gaflet ve ihanetler sonunda İsrail Devleti kurulmuş, Filistin'de yıllardan beri oluk oluk kan akmakta ve üstelik binlerce Filistinli Müslüman da yurdundan yuvasından olmuştur. Son gelişmeler karşısında Kudüs'te Müslümanların elinden alınmak istenmektedir. İşin en acı tarafı da Mısır, Suudi Arabistan ve Arap Emirliklerinin bu hain projeyi ileri süren Amerika ve İsrail'in yanında yer almasıdır.

Zulmün ebediyen payidar olması mümkün değildir. Ziya Paşa ne güzel söyler:

***Zâlimlere bir gün dedirir kudret-i Mevlâ
Tallahi lekat âserakellâhu aleynâ.***

(1) Yılmaz Öztuna, Sultan Abdülhamid, Tercüman, 16 Mayıs 1987, s.2

102. VEFAT YILDÖNÖMÜNDE II. ABDÖLHAMİD HAN

ŞEHZADELİĞİNE VE KARAKTERİNE UMUMİ BİR BAKIŞ

Sultan II. Abdülhamid Han, Osmanlı İmparatorluğu'nun 34. padişahı ve İslam âleminin 113. halifesidir. Tüm hayatını Osmanlıya adayan ve yıllarca davası uğrunda mücadele eden Ulu Hakan 21 Eylül 1842'de doğdu. Abdülhamid Han'ın babası Sultan Abdülmecid, annesi ise Tir-i Müjgân Kadınefendi'dir. II. Abdülhamid 10 yaşındayken annesinin vefat et-

mesi üzerine manevi annesi Perestu Kadınefendi tarafından büyütüldü.

Saray geleneğinde şehzadeler özel eğitim gördükleri için II. Abdülhamid de ilk eğitimini devrin en iyi hocalarından aldı. Birçok alanda kendini geliştiren Abdülhamid, Arapça ve Farsçayı kusursuzca öğrendi. Saray hayatı içerisinde kendi kendine Arnavutça ve Çerkezceye de konuşulanları anlayabilecek kadar vakıf oldu. Edebiyat, tarih, İslam ilimleri ve hat sanatının yanı sıra musikiyle de meşgul olmuştur. İyi bir piyanistti. Ayrıca üst düzey eserler çıkaracak derecede marangozluk öğrenmiştir. Günümüzün birçok tarihçisi II. Abdülhamid'in Sultan olmasa çok zengin bir tüccar ve sanatkâr olacağını söylemektedir.

Şehzade Abdülhamid, amcası Abdülaziz Han'ın yurtdışı seyahatlerine katılmıştır. Birçok devlet adamıyla tanışan şehzade onların fikirlerinden istifade ederek zihni gelişimini sürdürmüştür.

Günde 16 saat çalıştığı söylenen Sultan Abdülhamid, modern matbaa makinelerini Türkiye'ye getirerek önemli divan eserlerini bastırmıştı. Çalışmadığı zamanlarda hobi olarak marangozlukla ilgilenirdi. Öte yandan dedektif romanlarına ve seyahatnamelere de meraklı olan Gök Sultan'ın oldukça geniş bir kitap koleksiyonu-

nu olduğu bilinmektedir.

Sultan Abdülhamid, şüpheliği ile oldukça eleştirilmektedir. Hatta bu şüphe o doruktadır ki, Cuma selamlıkları haricinde saray dışına çıkmamaktadır Abdülhamid. Ama bunu söyleyenler şunu ya hesaba katmaktan aciz kalmakta, ya da bile isteye hesaba katmayarak tarih adına büyük bir suç işlemektedirler: Sultan, bu kadar şüpheliğine rağmen birçok kez suikast girişimine hedef olmuş, hatta bizzat kendi askerleri ve paşaları tarafından tahttan indirilmiştir. Aslında onu bu duruma iten amillerden bir diğeri de amcası Abdülaziz Han'a yapılan ihanettir. Devletin içinde ne kadar çok hain olduğunu gösteren bu ihanet, onu şüpheliği konusunda haklı görmeye de yetecektir.

Ayrıca II. Abdülhamid Han'ın uzun boylu, esmer tenli, ela gözlü ve uzun burunlu olduğu bilinmektedir. Hafif kıvrıkcık sakallı olan II. Abdülhamid'in zekâ ve hafızasının muazzam derecede güçlü olduğu belirtilmektedir.

II. Abdülhamid'in gençlik yılları devletin sıkıntılarını bizzat görerek ve hissederek geçmiştir. Amcası Abdülaziz ve ağabeyi V. Murad'dan sonra Osmanlı tahtının üçüncü varisi olduğu için gelişmelerden etkilenmemesi mümkün değildi. Nitekim önce amcası Sultan Abdülaziz hunharca katledilmiş, ardından ağabeyi V. Murad psikolojik sorunları nedeniyle 3 ay içinde tahttan indirilmiş ve beklemediği bir anda taht yolu Sultan Abdülhamid'e açılmıştır.

Şehzadeliğinde çevresine karşı çok hırçın olmayan ve kendi

halinde yaşayıp giden Abdülhamid'in devlet işlerindeki tavizsiz sert tarafı tahtta geçtikten sonra ortaya çıkmış, onu ellerinde kukla yapacaklarını sananlar ona kukla olmuşlardır. Gelin şimdi o ortama kısaca bir göz atalım.

CÜLÛSU VE MEŞHUR SİYASÎ DEHASI

Hani, Sultan tahttan düştükten 10 yıl sonra, o acı mütareke yıllarında bir gazeteden Sultan Hamid için, "Sen sükût ettin, sükût etti siper..." mısraları dökmüştü. Senelerce o buhranlı yıllarda Osmanlı köylüsüne İlber Ortaylı'nın tabiriyle "kilo" aldırması.

O'nun cenazesinde halk sokaklara dökülmüş, "Bizi bırakıp da nereye gidiyorsun ey Abdül-

Sultan Abdülhamid kucağında “Sulh-i Cihan”
(Dünya barışı) çocuğu ile

hamid!” diye yas tutmuştur. Yani anlatıldığı gibi halkından uzak bir yaşantı sürmemiştir Sultan Hamid. Fakat tahtındayken de değeri anlaşılmayan bir Sultan’dır. Mustafa Armağan’ın deyişle “ölümünden sonra gönüllerin tahtına oturan nadir karakterlerden birisidir”.

Bizim gönüllerimizin tahtına oturdu da peki koskoca Devlet-i Aliyye’nin tahtına nasıl oturdu?

Kısaca cevaplayalım:

Sultan Abdülaziz Han tahttan indirilmiş, Osmanlı son zamanlarda gördüğü en büyük sultanlardan birisini daha paşaların kendilerini tasmatmasına kurban etmişti. Yerine geçen Sultan Murad ise bir masondu. Tıpkı kendi gibi mason olan paşalar onu tahta oturtmuştu. Ama amcasının hunharca katledilmesi, onda kendisinin de kaderinin aynı olacağı korkusunu uyandırmıştı. Hatta bu korku onun akli melekelerini yitirmesine kadar yol açmıştı. E, koskoca Osmanlı

tahtında akli yerinde olmayan bir padişah oturamazdı. Bu da sarayda ve halk arasında nahoş dedikodulara yol açmıştı. Böylece “3 aylık kısa Sultan Murad saltanatı” sona eriyor, 33 yıllık “görmekli bir “Sultan Abdülhamid Han saltanatı” başlıyordu. Fakat bu o kadar da kolay olmadı. Midhad Paşa’yı “meşrutiyeti ilanı kabul ile” ikna eden Şehzade Abdülhamid, görmekli Osmanlı tahtına oturuyordu.

Midhad Paşaysa Sultan Aziz merhumun katli gibi bir şerefsizliğin üstünü ört bas etmek için bir harbe girmek ve bu harbi kazanmak istiyordu. O zaman Babı Ali’deki ona karşı alınan cephe kapanabilirdi. Böylece Meclis’e Rus Harbi’ni -diğer adıyla 93 Harbini- kabul ettirdi. -Ki bu mecliste ülkede azınlıkta bulunan güruh çoğunlukta bulunan güruh çoğunlukta idi.- Fakat ihtilalden yeni çıkmış bir ordu ihtilafı olur. Maalesef böyle de oldu. Ruslarla aynı -hatta Sultan Abdülaziz Han sayesinde neredeyse üstün olan- ordumuz, üst üste aldığı yenilgiler karşısında Ayastefanos (Yeşilköy) Antlaşması’nı imzalamaya mecbur kaldı. (Bu antlaşmayı inceleyenler görecektir ki tam bir hezimettir. Bunun tek sorumlusu ihanetlerini ört bas etmeye çalışan Midhad Paşa ve avnesidir.) Bunu gören Sultan Abdülhamid Han, derhal meclisi feshetti ve İngilizleri Ruslara karşı kışkırtarak ve önceden beri gözleri olan Kıbrıs’ta üs açmalarına müsaade buyurarak Yeşilköy Antlaşması ile mukayese kabul etmez bir antlaşma olan Berlin Antlaşması’nı imzaladı. Böylece devletin dizginlerini kudretli ellerine alıyor, 30 küsur senelik canhıraş bir çırpınma ile

Hicaz Demiryolu'nun açılışı

modernleşme hamleleri üst üste geliyordu. Fakat yine de ordumuz 93 Harbi nedeniyle kolay kolay toparlanamıyor, topraklarımız -tek tük de olsa- elimizden çıkıyordu. Ama o harpten çıkıp, o yorgun orduyla o geniş hudutları koruyup, diğer bir yandan modernleşme hamleleri yapmak ve bir diğer yandan da Osmanlı mülkünün savaşa girmesini önlemek gerçek bir dehanın işiydi. İşte bu deha da Sultan Abdülhamid Han'dı!

Tek bir sözle özetlemek gerekirse Sultan Abdülhamid'in dış siyasetini, bir İngilizin sözü yeter aslında. Der ki Aubrey Herbert, "Sultan Abdülhamid yönetimi, fırsatını bulur bulmaz bizim çıkarlarımızı baltalıyor ve bizi zor durumda bırakıyordu."

Nasıl zor durumda bırakıyor-du? E, siyasi dehası ile. İsterseniz bu siyasi dehasını biraz irdeleyelim:

- İlk olarak az önce de bahsettiğimiz Berlin Antlaşması meselesi var.

- Denge politikası sistemi de çok önemli gerçekten. Yani bir yandan İngilizlere göz kırparken diğer yandan da Almanlara göz kırpmıyor. Fransızları Ruslara kıskırtırken diğer yandan da Osmanlı ordusunu kuvvetlendiriyor. Anlayacağınız Avrupalıları 30 sene kadar oyalıyor, hatta ve hatta ayakta uyutuyor.

- Bir de Balkan milletlerinin ittifak etmemesi meselesi var. Eğer bu milletler (Yunanistan, Sırbistan, Bulgaristan, Karadağ) birleşir de Osmanlı'ya savaş açarsa Balkanların hepsi elden çıkacak. Bunu da şöyle çözüyor Hünkârımız: Yunanlılar ve Bulgarlar, ikisi de Ortodoks olmasına rağmen ihtilaf içindeydiler. Sultan da bu ihtilafı körükleyerek bir yandan Yunan kiliselerine destek veriyor, diğer yandan da Bulgarları kilise açmaya teşvik ediyordu. Böylece araları iyice açılıyor ve bu zillet ittifakı da asla kurulmuyordu. Anlatılanlara göre İttihatçılar gafletlerine bir yenisini daha ekleyip de, Yunan ve Bulgarları barıştırınca Sultan

Hamid “A be akılsızlar!” diye fer-yad-u figan etmiştir.

- Ve son olarak hilafeti ustaca nasıl kullandığından bahsetmek istiyorum: Hilafeti bir yandan manevi olarak sürdüren Sultan, diğer yandan da politik olarak kullanıyordu. İngilizler her adım atacaklarında onları Hindistan’daki Müslümanları ayaklandırmakla tehdit ediyordu. Yine Hicaz Demiryolu da Ümmet-i Muhammed’in verdiği muhteşem destek ile borçsuz harçsuz halledilmişti. Bugün müthiş bir baskı altında bulunan Uygur Türklerine bir cami ve bir de üniversite tahsis etmişti. Bu gibi birkaç örnek daha verilebilir. İsterseniz bir de günümüzden örnek verelim. Nijerya’da bugün dahi Cuma hutbelerinde Abdülhamid Han’ın adı “Halife-i Müslimin” olarak okunuyor. Yani İslam Dünyası hilafete ve bir de Sultan Abdülhamid Han gibi bir halifeye hasret. Bu da “hilafet etkisini yitirmişti” diyenlere gelsin mi?

TÜRK TARİHİNİN EN BÜYÜK İNKILAPÇISI: ABDÜLHAMİD HAN!

O, Türk tarihinin gördüğü en büyük inkılapçıydı. Fakat onun inkılap anlayışı şapka-şalvarın çok daha ötesindeydi. Bilime ve bilim adamlarına destek vererek bunu sağlıyordu aslında. Bunun en bilinen örneği de Louis Pasteur’a verdiği maddi ve manevi destekle beraber verilen Osmanlı nişanlarıdır.

Ne harfini almak istedi Batı’nın ne aile kültürünü ne de kanunlarını. Bir tek modern sanayisini taşımak istedi o. Nitekim kurdu da... Halı-kilim-dokuma,

Bombacı, Charles Edward Joris

seramik, ayakkabı, kâğıt, demir, havagazı, kibrit, kiremit, konserve fabrikaları ve daha nice... Hatta Bursa’da makine imalatı yapıldı. Ve işte şimdi de Sultan Abdülhamid’in sizlere yeni bir sürprizi var: Çelik sektörümüzün kurucu babalığı.

Yine yaptığı çeşitli işlerden bahsedelim isterseniz...

Açtırdığı kız okullarına piyano hediye ettiğini,

Çobanların dahi okuma yazma öğrenmesi için okul açtırdığını,

Atalarının ve Çavuş nahiyesinden Memiş Efendi, Konya’dan Sadreddin-i Konevi başta olmak üzere Anadolu’da yetişmiş büyük zatların türbelerini yaptıran ilk Sultan olduğunu,

Yine ilk “Çağdaş Hava Durumu” raporlarının onun döneminde verildiğini söylesem...

Telefonun icadından hemen beş yıl sonra Osmanlı’ya geldiğini kaçımız biliyor?

Yıldız Hafiye Teşkilatı’nı da hepimiz biliyoruz. Fakat çoğumuz bu teşkilatın yüzyıllardan

beri sırrı çözülemeyen sayılı istihbarat teşkilatından biri olduğunu bilmiyordur sanırım.

İlk defa elektrik, gaz getiren ve ilk modern eczaneyi açan,

İlk otomobili getiren ve 5 bin km karayolu yaptıran,

Dünyanın ilk metrolarından birini İstanbul'da açtıran, atlı ve elektrikli tramvay kuran,

Demir yolları yaptıran,

Binlerce fotoğraf çektirip Arkeoloji müzeciliği başlatan,

Kuduz aşısının bulunmasından hemen sonra ülkemizin ilk kuduz hastanesini açan,

Polisiye romanları ülkemizi getiren,

Okullara (Hıristiyan okulları dâhil) gönderdiği emirle Türkçe'nin iyi öğretilmesini isteyen Azerbaycan okullarında Türkçe yasağını kaldıran Paris'te İslam Külliyesi kuran,

Israrla yerli kumaş giyen, Herke Bez Fabrikası ve Feshane'yi kuran,

Ziraat Bankası'nı tesis eden

Ticaret Sanayi ve Ziraat Odaları'nı açtıran,

Yıldız Çini Fabrikasını, Beykoz ve Kâğıthane kâğıt fabrikalarını kuran,

Toplu sünnet merasimleri yaptırıp her bir çocuğa çeyrek altın gönderen,

Mezuniyet törenlerinde öğrencilere kitap hediye eden,

Yoksul halka kendi cebinden kömür dağıtan,

Ermeni Onnik in mektubu üzerine ona kendi kesesinden takma bacak yaptıran,

Biriktirdiği paraları her sene borç yüzünden hapse düşenleri kurtarmakta kullanan,

Modern matbaa makinelerini getiren, ücretsiz kitap dağıtıran, 6 bin kitabın çevrilmesini sağlayan; Beyazıt kütüphanesini kurup 30 bin kitap bağışlayan,

Yabancı bilim adamı ve yazarlara nişanlar veren

Her yıl 30 bin saksı satın alıp, imparatorluğun muhtelif yerlerine çiçekler ektiren,

21 Temmuz 1905 - 2. Abdülhamid Han'a karşı düzenlenen suikast girişimi

Türkiye'nin birçok yerine saat kuleleri diken,

Latin Amerika ülkeleri ile ilk diplomasiyi başlatan,

Yalova termal kaplıcalarını kurduran Terkos'un sularını İstanbul'a akıtan,

Doğu Türkistan'a gönderdiği askeri yardım ile Çinlilere karşı onları örgütleyen; Çin'in göbeği Pekine Hamidiye Üniversitesini kurduran,

Yeni gemiler alan, toplar tüfekler getiren,

Dış dünyada Peygamberimize, dinimize veya Osmanlıya hakaret içeren oyunları yasaklatan,

Şişli Etfal Hastanesi'ni açtıran,

Kendisine "Allah'ın belası" diyen Namık Kemal'i vali yapıp sonra cebinden kabrini yaptıran,

İlkokulu kız ve erkelere zorunlu tutan, ilk kız okullarını açan,

Cami yaptırdığı her köyde ilkokul yaptıran, okuma oranını 5

kat artıran,

109 civarında idadi açan,

Dünyanın ilk dişçilik okulunu kurduran,

Deniz Mühendis Okulu, Ziraat ve Baytar Mektebi, Hamidiye Ticaret Mektebi, Askeri Tıp Okulu(GATA'nın atası)gibi birçok mesleki okul tesis eden Ulu Hakan Abdülhamid Han!

Ve son olarak Hamidiye Alayları! Sultan'ımızın büyük bir dehayla oluşturduğu bir ordu... Müslüman tebaayı bir arada tutmak için mükemmel bir icraat.

"KANLARLA BİR CİNAYETE PEK BENZEYEN BU İŞ...": YILDIZ SUİKASTI

Hani demiştim ya, Sultan selamlıklar haricinde dışarı çıkmazdı diye. İşte bu, birilerinin fena hâlde canını sıkıştırdı. Ve elbette haince bir plana kalkışmaktan çekinmediler. Her şeyi hesaba katmışlardı kendilerine göre. Ama biz, kendi penceremizden baktığımız zaman bir şeyi unut-

tuklarını görüyoruz: Lâ Galibe İllAllah!

Hasta Adam'dan korkuyorlardı. İyileşiyor muydu ne?

Kendine mi geliyordu? Nasıl olmuştu peki, 200 yıllık sürekli bir gerilemenin ardından? Hasta adamın doktoru sayesinde tabii ki!

Kimdi o doktor? Adı göklü Abdülhamid Han! İşte, hasta adamı artık tasfiye edebilmek için, doktorunu ortadan kaldırmaları gerekiyordu.

Bunun için, Rusya'dan gelen Ermeni bir grup Belçikalı suikast ekibi ile İstanbul'da görüşülür ve bu işin detayları konuşulmaya başlanır. Aralarında uzman bombacı Charles Edward Joris de vardır. Pera'da kiraladıkları Moravic Apartmanı'nda bir ay çalışırlar. Bomba denemeleri yaparlar. Padişahın Cuma selamlığının hangi dakikasında camiye girdiğini, içeride kaç dakika kaldığını ve ne zaman çıktığını, hatta arabaya dönüş süresini dahi hesaplarlar.

Elbette, bombayı oraya çukur kazıp gömemezler. Bunu da oraya giden bir atlı arabanın içine yerleştirme kararı alırlar. Bu araba, özel sipariş ile Viyana'da üretilir. Sürücü mahalline 120 kg'lık bomba alabilecek gizli bir hazne yapılıdır. Araba, Sultan'ın hafiyelerine yakalanmaması için Payitaht'a parça parça sokulur.

Ve tarihler 21 Temmuz 1905'i göstermektedir. Padişah, camiden arabalarına 1 dakika 42 saniyede varmaktadır. Hesaplar tamamdır. Gün, Abdülhamid'den kurtulma günüdür. Heyecanla "o" an beklenirken işler birden ters gider. Abdülhamid, hiç âdeti olmadığı hâlde ayaküstü Şeyhü-

lislam Cemaleddin Efendi ile sohbet etmiştir. Ve sonuç, her zaman olduğu gibi, kulun planladığı değil, Allah'ın istediği olmuştur.

Bilanço ağırdır: 26 şehit, 56 yaralı... Bu denli cehennemî bir patlamaya rağmen Sultan, daha sonra görenlerin hayretle anlatacağı üzere büyük bir sükûnetle etrafını teskin etmeye çalışır. Ve bir süre sonra herkesin gözü önünde arabasına binip, bizzat kendisi kullanarak saraya döner.

Suikastın başındaki Joris, her şeyi itiraf eder. Bunun üzerine zindana atılır ve bir süre sonra hakkında idam kararı çıkar. Peki, Kızıl Sultan(!) ne yapmıştır? Kendi canına kasteden teröristi bağışlamış ve bir miktar harçlıkla Avrupa'ya göndermiştir. Dönemin mabeyin başkâtibi Tahsin Paşa'dan öğrendiğimiz kadarıyla Avrupa'da Sultan Abdülhamid adına hafiyelik hareketi yürütmüştür. Böyle bir adamı dahi affeden bir insana Kızıl Sultan diyenlerin kanı kurusun!

Peki, başta Osmanlı mülkünde, sonra da dünyada geniş yankı uyandıran bu olaya bizim münevver geçinen gürûhun tepkisi ne olmuştur? Tevfik Fikret'ten dinleyelim bakalım:

*"Ey şanlı avcı, dâmım beyhude kurmadın!
Attın... Fakat yazık ki, yazıklar ki
vuramadın!*

*Dursaydı bir dakikacığımız devrî bi-sükûn,
Yâhud o durmasaydı, o ikil-i ser-nikûn."*

Bizim aydınımız(!) işte... Asırlardır dillerinde aynı türkü. Nerede bir iyilik oraya muhalefet. Kendi icraatları yoktur, bununla yetinmeyip yapanlara da laf ederler.

Evet, şu ana kadar Abdülhamid Han'ın dönemi ile ilgili çeşitli bilgiler aktardık. Elbette bu bilgileri sadece bilmek ve onlardan ders almamak bize kuru kuru tarih öğretir ki, bu da hiçbir işe yaramaz.

Sultan Abdülhamid Han'ın şahsından alacağımız birçok ders var elbette. Merhameti, tutarlılığı, dini yaşaması, işini hakkı ile yapması vs. vs.

Bir de tarihte uyuyanların ne hallere düştüğünü görüp ders almak gerekmez mi?

Uyanıp, silkinip kendimize gelmek gerekmez mi?

Uyandırıp dağınık İslam Âlemi'ni toplamak gerekmez mi?

Uyan Müslüman, uyan Türk! Çin'den Adriyatik'e kadar cümle Müslüman seni bekliyor!

SULTAN ABDÜLHAMİD'İN FİLİSTİN SİYASETİ

II. Abdülhamid Han hayatı boyunca teklif edilen büyük meblağlardaki rüşvetlere rağmen, Yahudilerin Filistin'e yerleşmesine engel olmaya çalışmış, 1878'de Filistin'e bütün göçleri yasaklamış ve toprak alım satımını men etmiştir. Başta İngiltere, Almanya ve Amerika Abdülhamid'in koyduğu bütün yasakları delmeye çalışmışlar ve Yahudilerin bu topraklara yerleşmesinin zeminini hazırlamışlardır.

II. Abdülhamid Han Filistin'de pek çok eser yaptırmış ve hiçbir zaman Siyonizm ile mücadelede geri kalmamıştır. 31 Mart vakası sonrasında İttihat Terakki'nin zorlaması ile tahttan indirilmiş hâl fetvası biri Arap, biri Ermeni, biri Arnavut ve birisi Yahudi olan bir heyetle ken-

disine bildirilmiştir. Bu heyette bir tek Türk yoktur. Yahudiler ulu Hakan'dan intikamlarını böyle almışlardır.

İslam Dünyası'nda büyük felaket, İsrail'in 14 Mayıs 1948 tarihinde kurulmasıyla başlar.

II. ABDÜLHAMİD HAN'IN HAL'İ VE SON GÜNLERİ

Şimdi de tahttan inişine gelelim. Rezil ve zelil İttihatçılar, Selanik merkezli çalışmalarında mason localarında toplanıyor ve hatta ağzı sıkıdır diye de kendi adamlarını masonlardan seçiyordu. Böyle bir düzenle hareket eden bu çapulcu sürüsü, Jön Türklerden de fazlasıyla destek buluyordu. Nitekim 31 Mart vakası denilen o elim hadise yaşandı. (Miladi 13 Nisan'a denk gelmektedir.) Millet, II. Meşrutiyet'in ilanından sonra İttihatçılardan bıkmış, tekrar Baba Hamid'i istiyordu. Bunun karşısın-

da da İttihatçılar avcu taburu ismindeki muhafız alayını Payitaht'a çağardı. Fakat İttihatçıların ihanetlerini avcu taburları da görmüş olacak ki onlar da halkın yanında İttihatçılara karşı birleştiler. Nitekim yine Selanik'ten Harekât Ordusu isimli, ekserisini Sırp, Rum, gayrimüslim Arnavut gibi eşkıyaların oluşturduğu ve başını da Sultan Abdülhamid'e (haşa) "Baykuş!" diyen Mahmud Şevket Paşa'nın çektiği bir ordu geldi. Sultan da baktı ki olmayacak, çok Müslüman kanı dökülecek, bunun uğrunda o yüce gönlü ile tahttan inmeyi kabul etti ve Selanik'e, Alatini Köşkü'ne sürüldü. Köşk denildiğine bakmayınız, kızının çizdiği resimden ve bir muhalifi olan doktoru Atıf Bey'in hatıratından anlaşılıyor ki tam bir işkence hayatı yaşamıştır. Sonra da Selanik düşmek üzere iken Sultan Reşad'ın özel iradesi ile oradan tekrar İstanbul'a nakledilmek istenilince gelen askere, "Ne oldu da evladım, beni tekrar İstanbul'a alırlar?" diye sorunca asker kilise meselesini ve Selanik'in düşmek üzere olduğunu, kendilerinin bu yüzden İstanbul'a nakledilmesi gerektiği yönünde cevap verince Sultan ağlamaklı bir sesle, "A be akılsızılar!" der. Burayı daha önce anlatmıştık. Fakat sonra verilen cevap çok manidardır, "İstanbul düşeceği vakit Kral Konstantin kaçmadı, bir Kral Konstantin kadar da mı olmadık? Bana bir tüfek verin, gerekirse Selanik'i kendi başıma savunurum!" diye gürlemiştir. İstekleri tabi ki kabul edilmez ve tekrar İstanbul'a dönerler. Daha sonra da hayatının sonuna kadar (5 yıl boyunca) Beylerbeyi Köşkü'nde kalır ve

burada hayata gözlerini yumar. (10 Şubat 1918)

Tebaası, o Hakkın rahmetine kavuştuktan sonra cenaze törenine akin etmiş, hayattayken değeri bilinmeyen Sultan'ın kabri başında gözyaşı dökmüştür. Çünkü O, okullar yaptırıp onları okutan, fabrikalar yaptırıp onlara iş sağlayan, darda kalanlara kışın odun kömür gönderen Sultan Abdülhamid Han'dı. "Benden sonra devleti 10 yıl idare etsinler 100 yıl idare ettiler sayacağım." sözünü hayattayken en acı şekilde tadan Sultan Abdülhamid Han'ın pek sevgili tebaasıydı. Hayattayken ona düşman olanlar onu hem hayırla yâd etmişler, hem de İttihatçı zulmünün en acı safhasını gördükleri için onun ruhundan binlerce kere özür dilemişlerdir. Çünkü ona müstebit diyenler sokaklarda adam vurmuş sansürcü diyenler bir gecede 6 gazete kapatmıştır. Ona hırsız diyenler sarayın kütüphanesine varana kadar yağmalamışlar (bu da tarihe Yıldız yağması diye Kara bir leke olarak sürülmüş-

tür), Sultan'ın devlet için ayırdığı gizli hazineleri bulup milletin malını çalmışlardır. İşte bunları gören Sultan'ın muhalifleri daha önceden da dile getirdiğimiz,

“Sen sükût ettin/Sükût etti siper”, mısralarını sarf etmişler, ama işin işten geçtiğini yeni anlamışlardır.

Son olarak bizler...

Tam yüz yıldır tarih kitaplarımızla dedelerimize küfrederek hâlâ geldik. Merhum Cemil Meriç'in tabiriyle “Haçlıların en büyük zaferi olan tarih kitaplarımızla...”

O tarih kitaplarını yazanlar, sayfalara yansıtıkları RUH'u hep Rum, Ermeni, Yahudi tarih-

çilerin kitaplarından seçtiler.

Bu yüzden geçmişte nasıl oyunlar oynandığını, ülkenin nasıl parçalandığını göremedik.

Abdülhamid Han'a bomba atan suikastçı Ermeni'yi tebrik eden, suikast başarılı olmadı diye ağlayan Beyaz Türkleri bilemedik. İçimizdeki Türk görünümlü Elizabeth çocuklarıydı onlar.

Bugün değişen bir şey yok. Yine aynı güç ve akıl dışarıdan geliyor. Kendisi saldırmıyor, içeriden saldırtıyor.

HAKKINDA NELER DEDİLER?

Kızı Ayşe Osmanoğlu:

“Tam dinî itikada sahip bir Müslümandan başka biri değildir. Beş vakit namazını kılar, Kur'an-ı Kerim okur. 'Din ve fen' der, 'ikisine de itikat etmenin caiz' olduğunu söylerdi.”

Sultan VI. Mehmed Vahdeddin Han:

“Şimdi başımızda Hamid ağabeyim olsaydı bunca felaket başımıza gelmezdi!”

Ahmed Rasim:

“Sen değil, naaşın hünkâr olsa elyaktır bize; Dönsün etsin Taht-ı Osmaniye, tabutun cülus.”

Üstad Necip Fazıl:

“Abdülhamid'i anlamak, her şeyi anlamak olacaktır.”

Yılmaz Ötuna:

“Eğer Abdülhamid'in takip ettiği politika takip edilmiş olsa idi, Ortadoğu'da kanlar akmazdı, Filistinli gençler, çocuklar ölmezdi.”

Enver Paşa:
Arkadaşı Cemil Paşa'ya:
"Biz ne günah işledik Cemal,
Abdülhamid'i tanıyamadık, o
yüzden de siyonistlerin aleti
olduk."

Nihal Atsız:
"Toplumun en büyük haksızlığa
uğramış tarihi şahsiyetlerinden bi-
risi de II. Abdülhamid'dir.(...) 'Da-
ğılmak üzere olan içi dışı düşman
dolu bir imparatorluğu' 33 yıl sırf
zekâ ve hamiyeti ile ayakta tutan
bu büyük padişah,(...) 'Kızıl değil,
gök sultan'dır!'"

Selman Kayabaşı:
"İlahi! Şahidiz Hamid'in kulluğuna;
Sana kul oluşunun zalime gam olduğuna!
Lütfet! Yüreğinde yanan aşk hatırına,
Bizden ayırdın, amma kavuşsun gülistanına."

Abdülhamid Han öyle bir siya-
si dehadır ki, yöneticiliği konu-
sunda İngilizler, "Sultan II. Ab-
dülhamid bastonunu Karadeniz'e
sokar Akdeniz'i karıştırır." de-
mişlerdir. Bunun yanında Alman
Bismarck, "Dünyada 100 gram
akıl vardır ki 90'ı Abdülhamid'de,

5'i bende, gerisi diğer siyasilerde-
dir." derken; eski ABD başkanı
Bill Clinton, "Biz üniversite yıllar-
ımızda Abdülhamid'in siyasetini
okuyarak büyüdük." demiştir.

Ülkemizde ise maalesef böyle
bir devlet adamına birçok iftiralar
atıp onu milletimizin hafızasın-
dan silmeye çalışmışlardır. Yine de tüm iftiralara, tüm kara-
lama kampanyalarına yapılan tari-
h asimilesine rağmen hafızalar-
ımızdan Sultan'ımızı silemedi-
ler. Çünkü o, sahte değil, gerçek
kahramandı.

SON İMPARATOR'A FATİHALARLA...

Hülâsa 100 senedir arkasın-
dan küfür de edilse, bir nesil ya-
lan tarihe, yalan kahramanlara
kurban da verilse Sultan'ımız
hâlâ aramızda. Hem de en içten
duygularla.

Hepimizin tek amacı, onları
anlamak ve anlatmak...

Yazıma son verirken sözü Fi-
lozof Rıza Tevfik'e bırakıyorum.
Bakalım, o, pişmanlığını nasıl
dile getirmiş?

ABDÜLHAMİD HAN'IN RUHANİYETİNDEN İSTİMDAT

Nerdesin şevketlim, Sultan Hamid Han?

*Feryâdım varır mı bârigâhına?
Ölüm uykusundan bir lâhza uyan,
Şu nankör milletin bak günâhına.*

*Târihler ismini andığı zaman,
Sana hak verecek, ey koca Sultan!
Bizdik utanmadan iftira atan,
Asrın en siyâsî Padişâhına.*

*'Pâdişah hem zâlim, hem deli' dedik,
İhtilâl kırıyam etmeli dedik;
Şeytan ne dediyse, biz 'beli' dedik;
Çalıştık fitnenin intibahına.*

*Divâne sen değil, meğer bizmişiz,
Bir çürük ipliğe hülyâ dizmişiz.
Sade deli değil, edepsizmişiz.
Tükürdük atalar kiblegâhına.*

*Sonra cinsi bozuk, ahlâkı fena,
Bir sürü türedi, girdi meydana.
Nerden çıktı bunca veled-i zinâ?
Yuh olsun bunların ham ervâhına!*

*Haddi yok, açlıkla derde girenin,
Sehpâ-yı kazâyâ boyun verenin.
Lânetle anılan cebâbirenin
Bu, rahmet okuttu en küstâhına.*

*Çok kişiye şimdi vatan mezardır,
Herkesin belâdan nasibi vardır,
Selâmetle eren pek bahtiyardır,
Harab büldânın şen sabahına.*

*Milliyet dâvâsı fıska büründü,
Ridâ-yı diyânet yerde süründü,
Türkün ruhu zorla âsi göründü,
Hem Peygamberine, hem Allâh'ına.*

*Lâkin sen sultânım gavs-ı ekbersin Âhiret-
ten bile himmet eylersin,
Çok çekti şu millet murada ersin
Şefâat kal şâhım mededhâhına.*

*Hayırla kalınız; hayırda kalı-
nız...*

KAYNAKÇA:

- Mustafa Armağan, Abdülhamid'in Kurtlarla Dansı-I, İstanbul, Ekim 2018
Mustafa Armağan, Abdülhamid'in Kurtlarla Dansı-II, İstanbul, Mart 2017
Mustafa Armağan, Abdülhamid'in Kurtlarla Dansı-III, İstanbul, Mart 2018
Prof. Dr. Ahmed Akgündüz-Doç. Dr. Said Öztürk, Bilinmeyen Osmanlı, İstanbul, Haziran 1999
Nazım Tektaş, Çadırdan Saraya, Saraydan Sürüne Osmanlı, Tarih Belirtilmemiş, İstanbul
Talha Uğurluel, Bir Dehanın İzleri: Abdülhamid Han, İstanbul, Haziran 2017
Erhan Afyoncu, Herkes için Kısa Osmanlı Tarihi, İstanbul, Haziran 2017
Ahmet Şimşirgil, II. Abdülhamid Han, İstanbul, Mart 2018
M. Raif Ogan, Sultan Abdülhamid ve Bugünkü Muarızları, İstanbul, 1965
Ayşe Osmanoğlu, Babam Sultan Abdülhamid, İstanbul, Ekim 2019
Ömer Akdağ, Türk İnkılabı, Konya, Ağustos 2007
Âdem Çevik, II. Abdülhamid'de Yanılanlar, İstanbul, 2006
Yılmaz Öztuna, Büyük Türkiye Tarihi, İstanbul, 1978, C.7, s.253

